

PROROCZEK (1) *sb m*

N pl proroczkowie.

Sł stp, Cn, Linde brak.

Dem. od „prorok” ‘głosiciel herezji’; iron.: Bo wiem za pewne: iż ci wszyscy Proroczkowie niedoźli/ nigdy nie są pewnego ani bezpiecznego sumnienia: przeto/ iż są zaślepieni/ y duchownego rozśladku nie mają: który swoją naukę zmyślać umieją/ ale ię dowieść piłmem nie mogą. (marg) Schwermerus tu zowie Sakramentarze/ wszyscy. (—) BiałKat 121.

Cf PROROCZYNA

AĆ